

15. Công trình của Thiên Chúa

Trong một bài giảng về sách ngôn sứ Êdêkien, thánh Grêgôriô Cả diễn tả một điều thật đẹp: "Công trình của Thiên Chúa là lôi kéo các linh hồn được Ngài tạo dựng về với Ngài, tái mời gọi nó vào trong niềm vui của ánh sáng vĩnh cửu – *Opus Dei est animas quas creavit colligere, et ad æternæ lucis gaudia revocare*" (Bài giảng về sách ngôn sứ Êdêkien, quyển 2, Bài giảng số 4,20).

Công trình của Thiên Chúa là quy tụ tất cả đời sống chúng ta, thu hút nó về phía Ngài bằng vẻ đẹp hân hoan của ánh sáng vĩnh cửu, là ánh sáng từ Dung Nhan của Ngài. Trong sâu thẳm của công trình đó là một vòng ôm thương xót của Ngài rộng mở, để đón nhận chúng ta vào cung lòng của một người Cha. Công trình của Thiên Chúa giống như người cha trong bức họa của Van Gogh, đã bỏ tất cả công việc để mở rộng vòng tay và tươi cười đón chờ người con đi đến với mình. Cũng vậy, Đấng Tạo Hoá trong sáu ngày đã sáng tạo mọi sự, sau khi tạo dựng con người, Ngài ngưng sáng tạo, để chỉ chú tâm vào liên kết tình yêu với con người (x. St 1,26-2,3). Chúa Giêsu đã đến để hoàn thành và để phục vụ công trình này của Chúa Cha, để nhập thể nghĩa là làm cho nó trở nên hữu hình và cảm thấu được trong thời gian về hấp lực của Thiên Chúa, là điều mang lại ý nghĩa và sự đầy tràn cho đời sống con người.

Mỗi người chúng ta được kêu gọi cộng tác với Thiên Chúa, để thực hiện công trình này cho mình và mọi người. Người biết cộng tác với Thiên Chúa vì mọi người, là người biết cộng tác với chính mình trước. Ai được thu hút vào trong sự hiệp thông của Thiên Chúa, kết hiệp với Đấng tạo dựng mình, thì họ tham dự vào công trình của Thiên Chúa, Đấng lôi kéo mọi linh hồn và trái tim về phía Ngài.

Công trình cá nhân này thuộc về mọi người, nó làm sinh động Giáo Hội, đó là bản chất và sứ mạng của Giáo Hội. Một cộng đoàn sinh động, nếu trong và qua nó sự thu hút của Thiên Chúa được nhập thể nơi Chúa Kitô, biểu lộ trên dung nhan của Ngài và hướng đến tất cả các linh hồn Thiên Chúa tạo dựng được toả rạng.

Sứ mạng của mỗi người trong Giáo Hội, sứ mạng của Giáo Hội trong mỗi người là sự thu hút của Thiên Chúa, Đấng đón nhận, quy tụ, gọi mời chúng ta để làm cho chúng ta nên một với Ngài. Sự thu hút này kết nối chúng ta vào Thiên Chúa, làm cho chúng ta tham dự vào niềm vui rạo rực vĩnh cửu, là vẻ đẹp của Thiên Chúa, vẻ đẹp của tình yêu và lòng thương xót vô hạn của Ngài.

Công trình này, Chúa Giêsu đã nhập thể nó cho đến chết trên Thánh Giá: «"Khi tôi được nâng lên khỏi mặt đất, tôi sẽ kéo mọi người lên với tôi". Ngài nói điều đó để ám chỉ cái chết nào Ngài phải chịu» (Ga 12,32-33).

Sẵn sàng để làm cho công trình này của Thiên Chúa được hiện thực hoá trong sự thu hút của Chúa Kitô chịu đóng đinh, để tất cả mọi người được đón nhận trong sự hiệp thông với Chúa Cha, trong niềm vui của Thánh Thánh, là sứ mạng dẫn thân cấp bách, phù hợp và trách nhiệm mà chúng ta có thể làm cho trần thế. Khi ngang qua chúng ta, Chúa Kitô có thể đến, lôi kéo chúng ta về với Ngài và về với Chúa Cha, thì những vấn đề của thế giới, bi kịch của nó sẽ tìm thấy được ơn cứu độ. Chúng ta được tạo dựng vì điều này, tất cả mọi người, tất cả linh hồn, cả những kẻ thù tội tệ của nhân loại -nhân tính của họ và của người khác- nếu không đi theo con đường mà Thiên

Chúa đã vạch ra nơi tâm hồn con người, thì không ai có thể tìm thấy ơn giải thoát và sự thành toàn cho mình. Ý thức đức tin này mà Chúa Kitô rao truyền và ban cho chúng ta, biến đổi đời sống chúng ta và cách thức mình sống thời gian.

Thánh vịnh 129 nói: "Linh hồn con trông đợi Chúa, hơn lính canh mong đợi hừng đông. Israel hãy trông chờ Chúa, bởi vì lòng thương xót và ơn cứu độ của Ngài thật lớn lao" (Tv 129,6-7).

Những người lính canh đêm mong chờ hừng đông tới. Họ sống thời gian này và mong chờ một thời gian khác đến, sống ở giây phút này và mong chờ giây phút khác tới, mong chờ thời gian tốt hơn khoảng thời gian họ đang sống. Dân Israele thì khác, họ được chỉ dạy để mong chờ về Ai Đố, chờ đợi Thiên Chúa làm thay đổi tất cả. Thời gian không còn là sự chờ đợi về một khoảng thời gian khác, thời gian không chờ đợi chính thời gian: mà chờ đợi vĩnh cửu, chờ đợi vĩnh cửu trong thời gian. Sự chờ đợi được sống trong thời gian, nhưng lại hướng về Ai Đố, về vĩnh cửu, về sự gặp gỡ với Đấng Hằng Cửu. Thời gian có thể vẫn là thế, khó nhọc, đau đớn và sự chết, nhưng đã trở nên không gian cho một mối tương quan, một cuộc gặp gỡ, một sự hiện diện của vĩnh cửu và vô tận. Đây là điều làm thay đổi tất cả, như các thánh, các vị tử đạo, và muôn vàn lời chứng quanh chúng ta đã chứng thực cho điều đó.

Vị thế này của tâm hồn, từ thời gian không chờ đợi một thời gian khác, nhưng là đợi chờ sự đến của Thiên Chúa, làm cho chúng ta tự do. Sự tự do kitô giáo, tự do của đức tin là sự phản quang trong thời gian về sự đợi chờ Vĩnh Cửu. Bởi vì sự đợi chờ này đầy tràn sự cậy trông, giải phóng khỏi sự độc đoán mà chúng ta đặt để trong chính mình và người khác, khi chúng ta đặt hạnh phúc của mình lệ thuộc vào cái mình vượt mất, cái vừa trôi và sẽ trôi qua trong chốc lát, dù mình có thể nắm bắt được nó.

Chỉ có mối tương quan với Vĩnh Cửu mới cho phép chúng ta sống thời gian của sự tự do, sự tự do biết xa lánh, nó cho chúng ta biết tôn trọng mọi sự, để mọi thứ như nó là, như thế là yêu mến mọi sự vô điều kiện, không theo hoạch định, đòi hỏi và tham vọng chiếm hữu của chúng ta.

Thánh Martinô thành Tours, trước khi lìa thế đã nói: "Lạy Chúa, nếu còn có ích cho dân của Chúa, thì con không quản khó nhọc, miễn sao ý Chúa được thi hành". Người viết tiểu sử của ngài bình thêm: "Ngài không ury tử tham sinh" (Sulpicio Severo, *Đời sống thánh Martino*, Thư, 3,11.14).

Đây là sự chín muồi của tự do kitô giáo: sự tự do thoát khỏi nỗi sợ, nỗi sợ của sự chết, và cả nỗi sợ sự sống, sự khó nhọc của việc sống, phục vụ và hiến dâng đời sống. Chỉ có như thế mới đối ngược lại được với kiểu văn hoá đang thống trị thế giới hôm nay, văn hoá sợ chết, không biết yêu quý đời sống, văn hoá khuyến khích phá thai, khủng bố, chiến tranh, chủ nghĩa cá nhân, tính tự quy chiếu nghèo nàn.

Nhưng đó là một đòi hỏi của sự tự do, một sự tự do mà việc đến của Chúa Kitô làm cho nó có trách nhiệm. Tất cả các bài giảng và các dụ ngôn của Chúa Giêsu về sự canh thức kitô giáo đều nói đến trách nhiệm, tự do của chúng ta, được quy chiếu vào việc Ngài đến, đang đến bây giờ, trong giờ phút chúng ta sống. Như thế, niềm cậy trông vào Chúa Kitô làm cho chúng ta được tự do và trách nhiệm.